

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

13η Νοεμβρίου 2011
Κυριακή Η΄ Λουκᾶ
(Λουκ. ι΄ 25-37)

«καὶ τίς ἐστί μου πλησίον;»

Τὴν ἀφορμὴ γιὰ νὰ εἰπωθεῖ ἀπὸ τὸν Κύριο ἡ παραβολὴ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα στὴ Θεία Λειτουργία, ἡ παραβολὴ ποὺ πολὺ εὐστοχα ὀνομάσθηκε «Παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη» καὶ νὰ ἀπαντηθεῖ ἀύθεντικὰ τὸ ἐρώτημα «καὶ τίς ἐστί μου πλησίον» μᾶς τὴν ἔδωσε, ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ θείου κηρύγματος, ἀκροατὲς εὐλογημένοι τῆς ἐρμηνείας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἕνας δάσκαλος καὶ ἐρμηνευτὴς τοῦ μωσαϊκοῦ Νόμου ποὺ πλησίασε τὸν Χριστὸ καὶ Τὸν ρώτησε τί ἔπρεπε νὰ κάνει, γιὰ νὰ κερδίσει τὴν αἰώνια ζωὴ.

Βέβαια ὁ Νομικὸς αὐτός, ὅπως καὶ κάθε ἄλλος Ἰουδαῖος, ἤξερε τὴν ἀπάντηση. Ὅμως κάνει τὸ ἐρώτημα αὐτὸ στὸν Χριστό, γιὰ νὰ Τὸν φέρει σὲ σύγκρουση μὲ αὐτὰ ποὺ δίδασκαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Ὁ Κύριος, ὡς καρδιογνώστης ποὺ εἶναι, γνωρίζει τίς βαθύτερες σκέψεις τοῦ Νομικοῦ. Βλέπει ὅτι πίσω ἀπ’ αὐτὸν κρύβονται οἱ Φαρισαῖοι ποὺ διαστρεβλώνουν τὸν Νόμο, καὶ ψάχνουν νὰ βροῦν εὐκαιρία νὰ Τὸν κατηγορήσουν γιὰ παραβάτη του.

Γι’ αὐτό, ἀντὶ ν’ ἀπαντήσῃ, γίνεται Αὐτὸς ἐξεταστὴς καὶ ρωτᾷ τὸν δάσκαλο καὶ ἐρμηνευτὴ τοῦ Νόμου: «Τί γράφει ὁ Νόμος σχετικὰ μὲ αὐτό; Ἐσὺ ποὺ ἐρευνᾷς, τί ἔχεις διαβάσει ἐκεῖ καὶ ποιά ἐξήγηση δίνεις;» Ὁ Νομικὸς ταπεινωμένος ἀπαντᾷ: «Ν’ ἀγαπᾷς τὸν Θεὸ μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ καὶ τὴ δύναμη καὶ τὸν νοῦ, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς τὸν ἑαυτὸ σου». Καὶ ὁ Ἰησοῦς, μὲ τὸ κῦρος τοῦ μοναδικοῦ Δασκάλου, λέει στὸν Νομικό: « Σωστὰ ἀπάντησες. Ἐφάρμοσέ τα αὐτὰ στὴν καθημερινὴ ζωὴ σου καὶ θὰ ζήσεις αἰώνια».

Τώρα ὁ ἐρμηνευτὴς τοῦ Νόμου αἰσθάνεται σχεδὸν ντροπιασμένος. Γιὰ νὰ δικαιολογηθεῖ κάπως, ρωτᾷ τὸν Ἰησοῦ: «Καὶ ποῖος εἶναι ὁ πλησίον μου;» Ἔτσι βρίσκει ὁ Χριστὸς τὴν εὐκαιρία νὰ ἀποκαλύψῃ στοὺς ἀνθρώπους τί σημαίνει ν’ ἀγαπάει κανεὶς τὸν πλησίον του ὡς τὸν ἑαυτὸ του. Λέει, λοιπόν, τὴν ἐξῆς παραβολή:

«Ἐνας ἄνθρωπος κατηφόριζε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴν Ἱεριχώ. Καθὼς περνοῦσε μέσα ἀπὸ βουνὰ καὶ χαράδρες, ἔπεσε στὰ χέρια ληστῶν ποῦ, ἀφοῦ τὸν γύμνωσαν καὶ τὸν πλήγωσαν,

τὸν παράτησαν ἐκεῖ μισοπεθαμένο.

Κατὰ τύχη περνοῦσε ἀπὸ αὐτὸ τὸ δρόμο ἓνας ἱερέας. Εἶδε τὸν πληγωμένο καὶ κατάλαβε ἀπὸ τὰ ροῦχα του ὅτι ἦταν συμπατριώτης του. Σύμφωνα μὲ τὸν Νόμο ἔπρεπε νὰ τὸν βοηθήσει. Ὅμως ὁ τόπος ἦταν ἔρημος. Ἴσως σὲ λίγο νὰ ξανάβγαιναν οἱ ληστές. Κρύος φόβος κυρίεψε τὸν ἱερέα, σκέφτηκε τὸν ἑαυτό του καὶ προσπέρασε, ἀφήνοντας τὸν ἄνθρωπο ἀβοήθητο.

Μετὰ ἀπὸ λίγο πέρασε ἓνας Λευίτης. Αὐτὸς ἔκανε κάτι χειρότερο. Πλησίασε τὸν τραυματισμένο, εἶδε τὴν κατάστασή του, καὶ ὅμως ἔφυγε, χωρὶς νὰ τοῦ προσφέρει τὴν παραμικρὴ βοήθεια.

Ἀπὸ τὸν τόπο αὐτὸν πέρασε καὶ ἓνας Σαμαρείτης. Πλησίασε τὸν πληγωμένο, εἶδε ὅτι ἦταν Ἰουδαῖος, ἀλλὰ δὲν σκέφτηκε τὸ μίσος ποὺ χώριζε Ἰουδαίους καὶ Σαμαρεῖτες, οὔτε τοὺς κινδύνους ἀπὸ τοὺς ληστές. Εἶδε τὸν τραυματισμένο ἄνθρωπο καὶ τὸν σπλαγ-χνίστηκε. Σκύβει καὶ πλένει τὶς πληγές του μὲ λάδι καὶ κρασί, πρόχειρα φάρμακα γιὰ ἓναν ταξιδιώτη, δένει τὰ τραύματά του μὲ πρόχειρους ἐπιδέσμους, τὸν ἀνεβάζει μὲ προσοχὴ πάνω στὸ ζῶο του καὶ τὸν μεταφέρει στὸ πρῶτο πανδοχεῖο ποὺ συναντᾷ σ' ἐκείνη τὴν περιοχὴ. Ἐδῶ, ὅπου ἄνθρωποι καὶ ζῶα ξαποσταίνουν, ὁ Σαμαρείτης φροντίζει γιὰ τὸν πληγωμένο καὶ ξενυχτᾷ μαζί του. Τὴν ἄλλη μέρα φεύγει, ἀφήνοντας στὸν ξενοδόχο δύο δηνάρια καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ φροντίσει τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν περιποιηθεῖ. Ἄν ξόδευε κάτι παραπάνω, στὸ γυρισμὸ του θα τὸν πλήρωνε».

Ἡ παραβολὴ δὲν ἄφηνε περιθώρια γιὰ συζητήσεις καὶ ἀμφιβολίες. Τὸ παράδειγμα τοῦ Σαμαρείτη ἦταν συγκλονιστικό. Γι' αὐτὸ κι ὁ Χριστὸς ρωτᾷ τὸ Νομικὸ: «Ποιὸς λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς νομίζεις ὅτι ἔγινε πλησίον γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔπεσε στοὺς ληστές;» Ὁ Νομικὸς ἀναγκάζεται νὰ καταδικάσει τὴ διαγωγὴ τοῦ ἱερέα καὶ τοῦ Λευίτη καὶ νὰ ὁμολογήσει: «Ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἔδειξε ἔμπρακτα τὴ συμπόνια του». Τότε ὁ Ἰησοῦς λέει στὸ Νομικὸ: «Πήγαινε κι ἐσὺ καὶ κάνε τὸ ἴδιο».

Στὴν παραβολὴ αὐτὴ δίνεται τὸ τέλει παράδειγμα ἔμπρακτης ἀγάπης ἀπέναντι στὸ συνάνθρωπό μας ποὺ βρίσκεται σὲ ἀνάγκη. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει περιορισμούς. Ξεχειλίζει ἀυθόρμητα καὶ πλοῦσια, καὶ προσφέρεται καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἐχθρό, χωρὶς φόβους, διακρίσεις, διαιρέσεις, πάθη καὶ μίση, ὅπως ἀκριβῶς ἔκανε ὁ Σαμαρείτης τῆς παραβολῆς. Ἀκόμα αὐτὴ ἡ ἀγάπη δὲν ἐξαντλεῖται σὲ λόγια ἢ σὲ ψευτοσυναίσθηματα, ἀλλὰ ἐκφράζεται μὲ τὰ ἔργα τῆς εὐσπλαγγνίας γιὰ τὸν συγκεκριμένο ἄνθρωπο καὶ τὶς πραγματικὲς του ἀνάγκες. Αὐτὴ τὴν ἀγάπη δίδαξε μὲ τὸ παράδειγμά Του καὶ μὲ τὴ θυσία Του ὁ Χριστὸς. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία στὸ πρόσωπο τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη ἀναγνώρισε τὸν Κύριο.

Ἀδελφοί μου. Ὁ Νομικὸς ρώτησε: «Ποιὸς εἶναι γιὰ μένα ὁ πλησίον; Ὁ κοντινός, ὁ δικός μου

ἄνθρωπος;» Καὶ ὁ Κύριος ἀφοῦ εἶπε τὴν παραβολή, ἀντέστρεψε τὴν φορὰ τῆς ἐρωτήσεως. Ὅχι ποιὸς εἶναι ὁ δικός σου ἄνθρωπος, ἀλλὰ γιὰ ποιὸν ἐσὺ μπορεῖς νὰ γίνεις ὁ δικός του ἄνθρωπος.

Μιὰ λεπτομέρεια ποὺ φέρνει τὰ πάνω - κάτω στὴν ἀνθρώπινη θεώρηση καὶ προσ-έγγιση τοῦ θέματος. Γιατὶ ἡ ἀγάπη μὲ τὴν ἀνθρωποκεντρικὴ θεώρηση ἔχει φορὰ ἀπ' ἔξω πρὸς τὰ μέσα. Εἶναι μιὰ δύναμη κεντρομόλος. Ἐνῶ μὲ τὴν πνευματικὴ θεώρηση εἶναι τὸ ἀντίθετο. Δηλαδὴ φυγόκεντρος δύναμη.

Ἐδῶ ἀκριβῶς κρύβεται τὸ μυστικὸ τῆς ἀληθινῆς εὐτυχίας, ποὺ ὁ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ κόσμος δὲ θὰ μπορέσει νὰ τὸ βρεῖ ποτέ. Γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ κατανοήσει, νὰ ἀντιληφθεῖ, τὴν ἀληθινὴ φορὰ τῆς ἀγάπης, ὅπως μᾶς τὴν δίδαξε ὁ Καλὸς Σαμαρεῖτης, ὁ Χριστός.

Χριστιανέ μου. Σίγουρα σὲ ἀπασχολεῖ μὲ ποιὸ τρόπο θ' ἀποκτήσεις ζωὴ αἰώνια. Ἡ ἀπάντηση εἶναι: Πορεύου καὶ ἐσὺ καὶ πρᾶττε ὅ,τι καὶ ὁ Σαμαρεῖτης τῆς παραβολῆς.

π.Ν.Κ.

[dkpdf-button]